

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Anden Udvidede Afdeling)

18. juni 2019*

»Statsstøtte – kendelse fra en voldgiftsret, som er oprettet under Det Internationale Center til
Bilæggelse af Investeringstvisters (ICSID) auspicer – udbetaling af erstatning til visse
erhvervsdrivende – afgørelse, hvorved støtten erklæres uforenelig med det indre marked og anordnes
tilbagesøgt – Kommissionens kompetence«

I sagerne T-624/15, T-694/15 og T-704/15

European Food SA, Drăgănești (Rumænien),

Starmill SRL, Drăgănești,

Multipack SRL, Drăgănești,

Scandic Distilleries SA, Oradea (Rumænien),

ved advokaterne K. Struckmann og G. Forwood samt solicitor A. Kadri,

sagsøgere i sag T-624/15,

Ioan Micula, Oradea (Rumænien), ved advokaterne K. Struckmann og G. Forwood samt solicitor A. Kadri,

sagsøger i sag T-694/15,

Viorel Micula, Oradea,

European Drinks SA, Ștei (Rumænien),

Rieni Drinks SA, Rieni (Rumænien),

Transilvania General Import-Export SRL, Oradea,

West Leasing International SRL, Pântășești (Rumænien),

først ved advokaterne J. Derenne og D. Vallindas, barrister A. Dashwood og solicitor V. Korom,
derefter ved advokaterne J. Derenne og D. Vallindas samt barrister A. Dashwood,

sagsøgere i sag T-704/15,

mod

* Processprog: engelsk.

Europa-Kommissionen ved P.-J. Loewenthal og T. Maxian Rusche, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af

Kongeriget Spanien ved S. Centeno Huerta og A. Rubio González, som befuldmægtigede,

og af

Ungarn først ved M. Fehér, G. Koós og M. Bóra, derefter ved M. Fehér og G. Koós, som befuldmægtigede,

intervenienter,

angående tre søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse (EU) 2015/1470 af 30. marts 2015 om statsstøtte SA.38517 (2014/C) (ex 2014/NN) gennemført af Rumænien – Voldgiftskendelse i Micula mod Rumænien af 11. december 2013 (EUT 2015, L 232, s. 43),

har

RET TEN (Anden Udvidede Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. Prek (refererende dommer), og dommerne E. Buttigieg, F. Schalin, B. Berke og M.J. Costeira,

justitssekretær: fuldmægtig P. Cullen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 20. marts 2018,

afsagt følgende

Dom

Tvistens baggrund

- 1 Sagsøgerne European Food SA, Starmill SRL, Multipack SRL og Scandic Distilleries SA i sag T-624/15, Ioan Micula i sag T-694/15, Viorel Micula, European Drinks SA, Rieni Drinks SA, Transilvania General Import-Export SRL og West Leasing International SRL i sag T-704/15 blev i Kommissionens afgørelse (EU) 2015/1470 af 30. marts 2015 om statsstøtte SA.38517 (2014/C) (ex 2014/NN) gennemført af Rumænien – Voldgiftskendelse i Micula mod Rumænien af 11. december 2013 (EUT 2015, L 232, s. 43, herefter »den anfægtede afgørelse«) udpeget som modtagere af erstatning tilkendt ved en voldgiftskendelse (herefter »voldgiftskendelsen«) afsagt den 11. december 2013 i sagen ARB/05/20 Micula m.fl. mod Rumænien af en voldgiftsret (herefter »voldgiftsretten«) oprettet under Det Internationale Center til Bilæggelse af Investeringstvisters (ICSID) auspici.
- 2 Ioan og Viorel Micula, der er svenske statsborgere bosiddende i Rumænien, er majoritetsaktionærer i European Food and Drinks Group (EFDG), hvis virksomhed omfatter produktion af fødevarer og drikkevarer i regionen Ștei-Nucet, Bihor-distriktet, i Rumænien. European Food, Starmill, Multipack, Scandic Distilleries, European Drinks, Rieni Drinks, Transilvania General Import-Export og West Leasing International tilhører EFDG.

Rumænske retsregler og sagsøgenes investering

- 3 Europaaftalen om oprettelse af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Rumænien på den anden side (EFT 1994, L 357, s. 2, herefter »europaaftalen«) trådte i kraft den 1. februar 1995. I medfør af denne aftales artikel 64, stk. 1, litra iii), erklæres al offentlig støtte, som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med europaaftalens rette funktion i det omfang, det kan påvirke samhandelen mellem De Europæiske Fællesskaber og Rumænien. I medfør af europaaftalens artikel 64, stk. 2, skal alle former for praksis, der strider mod den nævnte artikels bestemmelser, vurderes »på grundlag af kriterier, som udformes på basis af anvendelsen af artikel 85, 86 og 92 i [EØF-traktaten, nu artikel 101 TEUF, 102 TEUF og 107 TEUF]«. Desuden forpligter europaaftalens artikel 69 og 71 Rumænien til at bringe sin nationale lovgivning i overensstemmelse med gældende fællesskabsret.
- 4 Med henblik på at overholde den ved europaaftalen fastsatte tilpasningsforpligtelse vedtog Rumænien i 1999 lov nr. 143/1999 om statsstøtte, som trådte i kraft den 1. januar 2000. Denne lov, som omfatter den samme definition af statsstøtte som den i europaaftalens artikel 64 nævnte og i EU-retten i øvrigt, udpegede Consiliul Concurenței (Konkurrencerådet, Rumænien) og Oficiul Concurenței (konkurrencekontoret, Rumænien) som nationale myndigheder med ansvar for tilsyn med statsstøtte og kompetente til at vurdere, at den støtte, som Rumænien yder virksomheder, er forenelig med det indre marked.
- 5 Den 2. oktober 1998 vedtog de rumænske myndigheder hastebekendtgørelse nr. 24/1998 om en række investeringsincitamerter til fordel for visse investorer i ugunstigt stillede regioner, som havde fået certifikat som permanent investor, herunder ordninger såsom fritagelse for betaling af told og moms på maskiner og refusion af told på råmateriale samt fritagelse for betaling af selskabsskat i den periode, hvor det relevante område var udpeget som ugunstigt stillet region.
- 6 Den rumænske regering besluttede, hvilke regioner der skulle udpeges som værende ugunstigt stillede regioner, og fastsatte denne udpegning til at gælde i højst ti år. Ved afgørelse af 25. marts 1999, der gjaldt fra den 1. april 1999, udpegede regeringen mineområdet Ștei-Nucet i Bihor amt som en ugunstigt stillet region i ti år.
- 7 Den 15. maj 2000 vedtog konkurrencerådet afgørelse nr. 244/2000, hvori det fastslog, at flere af de incitamerter, der indgik i hastebekendtgørelse nr. 24/1998, skulle anses for statsstøtte til driftsformål, hvilket medfører fordrejning af konkurrencevilkårene, hvorfor de skulle ophæves.
- 8 Den 1. juli 2000 trådte hastebekendtgørelse nr. 75/2000, der ændrede hastebekendtgørelse nr. 24/1998 (herefter samlet »hastebekendtgørelserne«), i kraft.
- 9 Konkurrencerådet anlagde sag for Curtea de Apel București (appeldomstolen i Bukarest, Rumænien) vedrørende den omstændighed, at på trods af vedtagelsen af hastebekendtgørelse nr. 75/2000 var konkurrencerådets afgørelse nr. 244/2000 ikke blevet gennemført. Denne sag blev afvist den 26. januar 2001 med den begrundelse, at hastebekendtgørelse nr. 75/2000 skulle anses for at være en lovgivningsmæssig og ikke en administrativ foranstaltning, hvorfor konkurrencerådet ikke kunne anfægte dennes lovlighed i henhold til lov nr. 143/1999. Denne afgørelse blev den 19. februar 2002 stadfæstet af Înalta Curte de Casație și Justiție (kassationsdomstol, Rumænien).
- 10 På grundlag af certifikater som permanent investor, som European Food havde fået den 1. juni 2000, og som par Starmill og Multipack havde fået den 17. maj 2002, foretog disse visse investeringer i mineområdet Ștei-Nucet.

- 11 I februar 2000 indledte Rumænien tiltrædelsesforhandlinger med Unionen. I forbindelse med disse forhandlinger blev det i EU's fælles holdning af 21. november 2001 bemærket, at der i Rumænien fandtes »en række eksisterende samt nye uforenelige støtteordninger, som ikke [var] bragt på linje med fællesskabsretten«, herunder »ordningerne [i medfør af hastebekendtgørelserne]«.
- 12 Den 26. august 2004 ophævede Rumænien alle incitamentet i medfør af hastebekendtgørelserne, bortset fra ordningen om betaling af selskabsskat, og præciserede samtidig følgende: »[f]or at opfylde kriterierne i fællesskabsreglerne om statsstøtte samt afslutte forhandlingerne under kapitel nr. 6 (konkurrencepolitik) [var] det nødvendigt at fjerne alle former for statsstøtte i den nationale lovgivning, som [var] uforenelige med fællesskabets regelværk på dette område«. Denne ophævelse trådte i kraft den 22. februar 2005.
- 13 Den 1. januar 2007 tiltrådte Rumænien Unionen. Hverken hastebekendtgørelse nr. 24/1998 eller hastebekendtgørelse nr. 75/2000 er omhandlet i stk. 1 i afsnit 2, »konkurrencepolitik« i bilag V i akten om Republikken Bulgariens og Rumæniens tiltrædelsesvilkår samt om tilpasning af de traktater, som Den Europæiske Union bygger på (EUT 2005, L 157, s. 203, herefter »tiltrædelsesakten«) som støtteforanstaltninger, der på tidspunktet for den pågældende tiltrædelse anses for eksisterende støtte.

Voldgiftssagen

- 14 Den bilaterale investeringsaftale, der den 29. maj 2002 er indgået mellem Kongeriget Sveriges regering og den rumænske regering om gensidig fremme og beskyttelse af investeringer (herefter »investeringsaftalen«), trådte i kraft den 1. juli 2003. Denne aftale fastsætter visse beskyttelsesforanstaltninger for investorer fra hver af de to lande (herunder for investeringer foretaget inden investeringsaftalens ikrafttræden), når investorer fra det ene land investerer i det andet land. Investeringsaftalens artikel 2, stk. 3, bestemmer bl.a., at »[h]ver af de kontraherende parter til enhver tid skal sikre en rimelig og retfærdig behandling af investeringer, der foretages af den anden kontraherende parts investorer, og ikke gennem vilkårlige eller diskriminerende foranstaltninger må hindre de nævnte investorers administration, forvaltning, opretholdelse, anvendelse, nydelse eller overdragelse af de pågældende investeringer«. Desuden bestemmer investeringsaftalens artikel 7, at tvister mellem investorer og de lande, der har undertegnet, navnlig skal afgøres af en voldgiftsret under ICSID's auspicer.
- 15 Den 28. juli 2005, dvs. efter ophævelsen af de i hastebekendtgørelserne fastsatte investeringsincitamentet, anmodede fem af sagsøgerne, nemlig Ioan og Viorel Micula, European Food, Starmill og Multipack (herefter »sagsøgerne i voldgiftssagen«) om nedsættelse af en voldgiftsret i overensstemmelse med investeringsaftalens artikel 7.
- 16 Ved afgørelse af 24. september 2008 fandt voldgiftsretten, at sagsøgerne i voldgiftssagens påstande kunne antages til realitetsbehandling. Sagsøgerne i voldgiftssagen nedlagde i første omgang påstand om genindførelse af de ophævede investeringsincitamentet. Efterfølgende frafaldt sagsøgerne delvist dette krav og nedlagde derefter påstand om erstatning for skade som følge af ophævelsen af de nævnte incitamentet. Sagsøgerne gjorde gældende, at Rumænien ved at ophæve incitamentet havde krænket investorenes berettigede forventninger, idet disse investorer forventede, at incitamentet ville gælde frem til den 1. april 2009. Ifølge sagsøgerne i voldgiftssagen havde Rumænien på denne måde overtrådt sin forpligtelse til at behandle dem rimeligt og retfærdigt som svenske investorer i henhold til investeringsaftalens artikel 2, stk. 3.
- 17 Europa-Kommissionen intervererede i voldgiftssagen som amicus curiae. Kommissionen gjorde i sit indlæg af 20. juli 2009 gældende, at incitamentet i hastebekendtgørelse nr. 24/1998 var »uforenelige med fællesskabsreglerne om regional støtte«, idet den navnlig bemærkede, at »incitamentet [...] navnlig ikke [opfyldte] kravene i fællesskabsretten om støtteberettigede omkostninger og støtteintensiteter[, og at] [...] ordningerne [havde udgjort] driftsstøtte, hvilket [var] forbudt i henhold

til reglerne om regional støtte«. Kommissionen gjorde således gældende, at »[e]nhver afgørelse, som genindfører de privilegier, som Rumænien har afskaffet, eller kompenserer sagsøgerne [i voldgiftssagen] for tabet af disse privilegier, vil udgøre ny støtte, som ikke vil være forenelig med [EUF-]traktaten«, og at »fuldbyrdelse af [en kendelse, hvorved Rumænien pålægges at genindføre investeringsordninger, som i forbindelse med tiltrædelsesforhandlingerne er blevet vurderet uforenelige med det indre marked,] derfor ikke er mulig, hvis dette ville være i strid med EU's statsstøtteregler«.

- 18 Ved voldgiftskendelsen pålagde voldgiftsretten Rumænien at betale 791 882 452 RON (ca. 178 mio. EUR) i skadeserstatning til sagsøgerne i voldgiftssagen. Voldgiftsretten fastslog følgende:

»[V]ed at ophæve incitamenterne i hastebekendtgørelse nr. 24/1998 før den 1. april 2009 handlede Rumænien ikke urimeligt eller i ond tro (bortset fra, at [Rumænien] handlede urimeligt ved at opretholde investorernes forpligtelser efter ophævelse af incitamenterne). [Voldgifts]retten konkluderer imidlertid, at Rumænien greb ind i sagsøgerne [i voldgiftssagens] berettigede forventninger, idet disse forventede, at disse incitamenter ville være til rådighed i væsentligt samme form frem til den 1. april 2009. Rumænien har heller ikke handlet gennemsigtigt, idet [de nævnte] sagsøger[e] ikke i god tid blev underrettet om, at ordningen ville blive ophævet før den fastsatte udløbsdato. Derfor finder voldgiftsretten, at Rumænien har undladt at »sikre retfærdig og rimelig behandling« af sagsøgerne [i voldgiftssagens] investeringer som omhandlet i artikel 2, stk. 3, i investeringsaftalen.«

- 19 Voldgiftsretten tilkendte bl.a. sagsøgerne i voldgiftssagen erstatning som følger:

- 85 100 000 RON for ophævelsen af ordningerne for råmaterialer og for den følgende øgede pris på sukker
- 17 500 000 RON for den øgede pris på andre råmaterialer
- 18 133 229 RON for den mistede evne til at etablere lagre af sukker til lave priser
- 255 700 000 RON for tabt fortjeneste på salg af færdigvarer, der ikke er gennemført
- desuden pålagde voldgiftsretten Rumænien at betale rente fra den 1. marts 2007 med hensyn til den øgede pris på sukker og andre råmaterialer, fra den 1. november 2009 med hensyn til tab af evnen til at etablere store lagre af sukker, og fra den 1. maj 2008 med hensyn til tab af fortjeneste

- 20 Den 18. april 2014 indgav Rumænien en begæring om ophævelse af kendelsen i medfør af artikel 52 i konventionen om bilæggelse af investeringstvister mellem stater og andre landes statsborgere af 18. marts 1965 (herefter »ICSID-konventionen«) til en ad hoc-komité. Inden for denne ramme ophævede ad hoc-komitéen pr. 7. september 2014 udsættelsen af fuldbyrdelsen af voldgiftskendelsen, som den i første omgang havde godkendt, eftersom Rumænien på baggrund af en høring af Kommissionen vedrørende herom ikke – som den nævnte komité anmodede Rumænien om – kunne forpligte sig betingelsesløst til at fuldbyrde voldgiftskendelsen, selv om dette ville medføre en krænkelse af Rumæniens forpligtelser i henhold til navnlig EU-retten og uanset en afgørelse fra Kommissionen.

- 21 Den 15. oktober 2014 indgav Kommissionen begæring til ad hoc-komitéen om tilladelse til at biintervenere i ophævelsesproceduren. Ad hoc-komitéen gav den 4. december 2014 Kommissionen tilladelse til at intervenere, og Kommissionen indgav sit amicus curiae-indlæg i sagen den 9. januar 2015. På det tidspunkt, hvor den anfægtede afgørelse blev truffet, verserede sagen vedrørende ophævelse af voldgiftskendelsen stadig.

Sag anlagt af sagsøgerne i voldgiftssagen for de nationale domstole med påstand om anerkendelse og fuldbyrdelse af voldgiftskendelsen

- 22 Den 18. marts 2014 anlagde fire af sagsøgerne (European Food, Starmill, Multipack og Ioan Micula) retssag i Rumænien med påstand om fuldbyrdelse af voldgiftskendelsen i medfør af ICSID-konventionens artikel 54 og med krav om betaling af 80% af det udestående beløb plus renter.
- 23 Den 24. marts 2014 traf Tribunal București (retten i Bukarest, Rumænien) bestemmelse om fuldbyrdelse af voldgiftskendelsen, idet den udtalte, at voldgiftskendelsen ifølge ICSID-konventionens artikel 54 kunne fuldbyrdes umiddelbart og skulle behandles som en endelig national dom, hvilket udelukker proceduren til anerkendelse af den nævnte kendelse i medfør af Rumæniens civile retsplejelov. Den 30. marts 2014 indledte en privat foged proceduren vedrørende fuldbyrdelse af voldgiftskendelsen ved at fastsætte en frist på seks måneder for det rumænske finansministeriums betaling af 80% af det udestående beløb plus rente og andre omkostninger til de fire sagsøgere i overensstemmelse med voldgiftskendelsen.
- 24 Rumænien anfægtede tvangsfuldbyrdelsen af voldgiftskendelsen for Tribunal București (retten i Bukarest) og anmodede om foreløbige foranstaltninger, dvs. en midlertidig udsættelse af fuldbyrdelsen, indtil denne ret havde taget stilling til realiteten. Den 14. maj 2014 udsatte den pågældende ret midlertidigt fuldbyrdelsen af voldgiftskendelsen, indtil der var truffet en realitetsafgørelse om anfægtelsen og anmodningen om udsættelse af tvangsfuldbyrdelsen. Den 26. maj 2014 intervererede Kommissionen i denne sag i medfør af artikel 23a, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af [artikel 108, TEUF] (EFT 1999, L 83, s. 1). Kommissionen opfordrede Tribunal București (retten i Bukarest) til at udsætte og annullere tvangsfuldbyrdelsen af voldgiftskendelsen og forelægge Den Europæiske Unions Domstol to præjudicielle spørgsmål i overensstemmelse med artikel 267 TEUF.
- 25 Den 23. september 2014 afsagde Tribunal București (retten i Bukarest) dom i sagen om den foreløbige foranstaltning, idet den ophævede udsættelsen og forkastede Rumæniens begæring om udsættelse af fuldbyrdelsen af voldgiftskendelsen med den begrundelse, at ad hoc-komitéen under ICSID den 7. september 2014 havde ophævet udsættelsen af fuldbyrdelsen af kendelsen (jf. punkt 20 ovenfor). Den 30. september 2014 appellerede Rumænien afgørelsen af 23. september 2014. Den 13. oktober 2014 forkastede Tribunal București (retten i Bukarest) begæringen om forelæggelse af præjudicielle spørgsmål for Den Europæiske Unions Domstol. Rumænien anmodede den 17. oktober 2014, efter Kommissionens afgørelse af 1. oktober 2014 om at åbne den formelle undersøgelsesprocedure i artikel 108, stk. 2, TEUF, inden for rammen af den ved Tribunal București (retten i Bukarest) verserende sag, igen om vedtagelse af foreløbige foranstaltninger i form af udsættelse af tvangsfuldbyrdelsen af voldgiftskendelsen.
- 26 Den 24. november 2014 forkastede Tribunal București (retten i Bukarest) Rumæniens appel til prøvelse af fuldbyrdelseskendelsen af 24. marts 2014, herunder anmodningen om foreløbige foranstaltninger af 17. oktober 2014. Den 14. januar 2015 appellerede Rumænien denne dom.
- 27 Den 24. februar 2015 ophævede Curtea de Apel București (appeldomstolen i Bukarest) dommen afsagt af Tribunal București (retten i Bukarest) den 23. september 2014 og udsatte tvangsfuldbyrdelsen indtil afsigelsen af dom vedrørende appellen til prøvelse af dommen fra retten i Bukarest af 24. november 2014. Kommissionen besluttede at anmode om tilladelse til at intervenere i denne appelsag i medfør af artikel 23a, stk. 2, i forordning (EF) nr. 659/1999.
- 28 Viorel Micula anlagde flere sager om anerkendelse af voldgiftskendelsen inden for rammerne af eksekvaturprocedurer eller ex parte for domstolene i Belgien, Frankrig, Luxembourg, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland samt USA. Ioan Micula, European Food, Starmill og Multipack anlagde ligeledes sag om anerkendelse af voldgiftskendelsen inden for rammerne af en sag ex parte i USA. Under retsforhandlingernes skriftlige del for Retten verserede disse sager stadig.

Fuldbyrkelse af voldgiftskendelsen, den formelle undersøgelsesprocedure og den anfægtede afgørelse

- 29 Den 31. januar 2014 meddelte Kommissionens tjenestegrene de rumænske myndigheder, at enhver gennemførelse eller fuldbyrkelse af voldgiftskendelsen ville udgøre ny støtte, og Kommissionen ville i så fald skulle underrettes herom.
- 30 Den 20. februar 2014 meddelte de rumænske myndigheder Kommissionens tjenestegrene, at de delvist havde gennemført voldgiftskendelsen ved at modregne en del af den erstatning, som voldgiftsretten havde tilkendt sagsøgerne, i den skat, som de havde til gode hos en af sagsøgerne (European Food). Den skattegæld, der dermed blev modregnet, beløb sig til 337 492 864 RON (ca. 76 mio. EUR). Desuden bad Rumænien Kommissionens tjenestegrene om yderligere præciseringer vedrørende muligheden for at betale det udestående beløb til en fysisk person (brødrene Viorel og Ioan Micula eller en anden fysisk person, som kravet eventuelt blev overdraget til).
- 31 Den 12. marts 2014 anmodede Kommissionens tjenestegrene om yderligere oplysninger fra Rumænien vedrørende de foranstaltninger, som denne medlemsstat planlagde for den videre gennemførelse eller fuldbyrkelse af voldgiftskendelsen. Rumænien fremsendte disse oplysninger i skrivelse af 26. marts 2014.
- 32 Ved skrivelse af 1. april 2014 henledte Kommissionens tjenestegrene de rumænske myndigheders opmærksomhed på muligheden for, at Kommissionen kan udstede et påbud om udsættelse for at sikre, at der ikke ville blive udbetalt mere statsstøtte, der er uforenelig med det indre marked, og udbad sig Rumæniens kommentarer til dette. I en skrivelse af 7. april 2014 erklærede Rumænien, at man ikke ønskede at kommentere denne mulighed.
- 33 Den 26. maj 2014 vedtog Kommissionen afgørelse C(2014) 3192, hvor den i medfør af artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 659/1999 påbød Rumænien øjeblikkeligt at indstille enhver handling, som kunne føre til gennemførelse eller fuldbyrkelse af voldgiftskendelsen, med den begrundelse, at en sådan handling forekom at udgøre en ulovlig statsstøtte, indtil Kommissionen har truffet en endelig afgørelse om denne statsstøttes forenelighed med det indre marked.
- 34 Ved skrivelse af 1. oktober 2014 underrettede Kommissionen Rumænien om sin afgørelse om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i artikel 108, stk. 2, TEUF vedrørende Rumæniens delvise gennemførelse af voldgiftskendelsen, som fandt sted i starten af 2014 (jf. punkt 30 ovenfor), samt vedrørende eventuel yderligere gennemførelse eller fuldbyrkelse af voldgiftskendelsen. I denne afgørelse, som blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 7. november 2014, opfordrede Kommissionen interesserede parter til at fremsætte bemærkninger.
- 35 Den 31. oktober 2014 udstedte en privat foged udpeget af Tribunal București (retten i Bukarest) kendelse til sikring af det rumænske finansministeriums konti, og den pågældende anmodede om fuldbyrkelse af 80% af kravet i henhold til voldgiftskendelsen. På det tidspunkt, hvor den anfægtede afgørelse blev truffet, var det rumænske finansministeriums bankkonti og statslige midler indefrosset.
- 36 Den 26. november 2014 indgav Rumænien sine bemærkninger til afgørelsen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure i artikel 108, stk. 2, TEUF. Efter at Kommissionen havde afvist sagsøgernes anmodning om forlængelse af fristen til at fremsætte bemærkninger, fremsatte sagsøgerne deres bemærkninger som interesseret part den 8. december 2014. Sagsøgernes bemærkninger blev fremsendt til Rumænien, som fik mulighed for at svare. Rumæniens kommentarer til sagsøgernes bemærkninger blev indleveret den 27. januar 2015.
- 37 Sagsøgerne anmodede også om aktindsigt i al skriftlig korrespondance mellem Kommissionen og Rumænien i den pågældende sag. Denne anmodning blev afvist den 19. december 2014, og afvisningen blev opretholdt den 2. marts 2015.

- 38 Den 5. januar 2015 beslaglagde en privat foged et beløb på 36 484 232 RON (ca. 8 100 000 EUR) fra det rumænske finansministeriums konti. Eksekutoren overførte efterfølgende 34 004 232 RON (ca. 7 560 000 EUR) i lige store dele til tre af de fem sagsøgerne i voldgiftssagen og beholdt resten til dækning af sagsomkostninger. Mellem den 5. februar og den 25. februar 2015 beslaglagde den private foged 9 197 482 RON (ca. 2 000 000 EUR) fra det rumænske finansministeriums konti. Den 9. marts 2015 overførte finansministeriet frivilligt det resterende beløb i medfør af voldgiftskendelsen på 472 788 675 RON (ca. 106 500 000 EUR, herunder omkostninger til tvangsfuldbyrdelsen på 6 028 608 RON) til en spærret konto i de fem sagsøgere i voldgiftssagens navn. Kontohaverne kan imidlertid kun hæve pengene, hvis Kommissionen finder, at den statsstøtte, der er givet på grundlag af voldgiftskendelsen, er forenelig med det indre marked.
- 39 Ved skrivelser af 9. og 11. marts 2015 underrettede de rumænske myndigheder Kommissionen om beslaglæggelserne foretaget i perioden fra den 5. februar til den 25. februar 2015 og om den frivillige indbetaling af det resterende beløb i medfør af voldgiftskendelsen til en spærret konto i de fem sagsøgere i voldgiftssagens navn.
- 40 Ifølge de rumænske myndigheder er voldgiftskendelsen fuldt ud gennemført.
- 41 Den 30. marts 2015 vedtog Kommissionen den anfægtede afgørelse.
- 42 Den anfægtede afgørelse er affattet således:

»Artikel 1

Betaling af erstatningen tilkendt af voldgiftsretten [...] i kendelsen [...] til den økonomiske enhed bestående af Viorel Micula, Ioan Micula, [...] European Food, [...] Starmill, [...] Multipack, European Drinks, Rieni Drinks, Scandic Distilleries, Transilvania General Import-Export og West Leasing udgør statsstøtte, som er uforenelig med det indre marked, jf. [...] artikel 107, stk. 1, [TEUF].

Artikel 2

1. Rumænien udbetaler ikke den i artikel 1 omhandlede uforenelige støtte og tilbagesøger eventuel i artikel 1 omhandlet uforenelig støtte, som allerede er blevet udbetalt til en af enhederne i den økonomiske enhed, som har modtaget støtten ved delvis gennemførelse eller fuldbyrdelse af voldgiftskendelsen [...] samt støtte udbetalt til en af enhederne i den økonomiske enhed, som har modtaget støtten ved yderligere gennemførelse af voldgiftskendelsen [...] som Kommissionen ikke er bekendt med, eller som er udbetalt efter datoen for denne afgørelse.
2. Viorel Micula, Ioan Micula, [...] European Food, [...] Starmill, [...] Multipack, European Drinks, Rieni Drinks, Scandic Distilleries, Transilvania General Import-Export og West Leasing hæfter solidarisk for tilbagebetalingen af statsstøtte, som en af dem måtte have modtaget.
3. De beløb, der tilbagesøges, er de beløb, der følger af gennemførelsen eller fuldbyrdelsen af kendelsen [...] (hovedstol og rente).
4. De beløb, der tilbagesøges, tilskrives rente fra den dato, hvor de blev stillet til rådighed for støttemodtagerne, indtil de er tilbagebetalt.
5. Rumænien skal oplyse de nøjagtige datoer, hvor statens støtte blev stillet til rådighed for de respektive støttemodtagere.
6. Rentebeløbet beregnes med renters rente i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel V i Kommissionens forordning (EF) nr. 794/2004.

7. Rumænien sikrer, at alle udestående betalinger af den i artikel 1 omhandlede støtte indstilles med virkning fra datoen for vedtagelsen af denne afgørelse.

Artikel 3

1. Tilbagesøgningen af den i artikel 1 omhandlede støtte iværksættes øjeblikkeligt og effektivt.
2. Rumænien sikrer, at denne afgørelse efterkommes inden for fire måneder efter meddelelsen herom.

Artikel 4

1. Senest to måneder efter meddelelsen af denne afgørelse sender Rumænien følgende oplysninger:
  - a) det samlede beløb modtaget af hver af de i artikel 1 omhandlede enheder
  - b) en detaljeret beskrivelse af allerede trufne og planlagte foranstaltninger med henblik på at efterkomme denne afgørelse
  - c) dokumentation for, at støttemodtageren har fået påbud om at tilbagebetale støtten.
2. Rumænien underretter løbende Kommissionen om resultaterne af gennemførelsen af de nationale foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til denne afgørelse, indtil tilbagebetalingen af den i artikel 1 nævnte støtte er afsluttet. Rumænien indsender på Kommissionens anmodning straks oplysninger om, hvilke foranstaltninger der allerede er truffet eller planlagt for at efterkomme afgørelsen. Rumænien giver tillige detaljerede oplysninger om de støttebeløb og renter, støttemodtagerne allerede har tilbagebetalt.

Artikel 5

Denne afgørelse er rettet til Rumænien.«

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 43 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 6. november 2015 (sag T-624/15), den 30. november 2015 (sag T-694/15) og den 28. november 2015 (sag T-704/15) har sagsøgerne anlagt disse sager.
- 44 Ved afgørelser af henholdsvis 18. marts og 21. april 2016 (sag T-624/15), af 18 marts og 22. april 2016 (sag T-694/15) samt af 25. maj og 21. april 2016 (sag T-704/15) har afdelingsformanden for Rettens Fjerde Afdeling tilladt Kongeriget Spanien og Ungarn at intervenere i sagen til støtte for Kommissionens påstande.
- 45 Den 13. og 14. juli 2016 (sagerne T-624/15 og T-694/15) og den 14. juli 2016 (sag T-704/15) har Kongeriget Spanien og Ungarn indleveret deres respektive interventionsindlæg til Rettens Justitskontor. Sagsøgerne har indleveret deres bemærkninger til disse inden for de fastsatte frister.
- 46 Da sammensætningen af Rettens afdelinger er blevet ændret, er den refererende dommer blevet påvirket af Anden Afdeling, hvortil disse sager derfor er blevet fordelt.

- 47 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 27. februar 2017 har sagsøgerne anmodet om, at sagerne T-624/15, T-694/15 og T-704/15 forenes med henblik på retsforhandlingernes mundtlige del. I sine bemærkninger vedrørende anmodningen om forening af sagerne af 14. marts 2017 har Kommissionen erklæret sig enig i forening af sagerne T-624/15 og T-694/15, men er imod, at disse to sager forenes med sag T-704/15.
- 48 Ved dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 21. februar 2017 af sagsøgerne i sagerne T-624/15 og T-694/15 og den 4. maj 2017 af Kommissionen i sagerne T-624/15, T-694/15 og T-704/15 har disse anmodet om fremskyndet procedure. De pågældende parter har fået medhold heri ved afgørelse fra afdelingsformanden for Anden Afdeling af 22. maj 2017.
- 49 På forslag af Anden Afdeling har Retten i henhold til artikel 28 i Rettens procesreglement besluttet at henvise sagen til behandling et udvidet dommerkollegium.
- 50 Ved afgørelse fra afdelingsformanden for Rettens Anden Udvidede Afdeling af 7. februar 2018 blev sagerne T-624/15, T-694/15 og T-704/15 forenet med henblik på retsforhandlingernes mundtlige del i overensstemmelse med procesreglementets artikel 68, stk. 2.
- 51 På forslag fra den refererende dommer har Retten (Anden Udvidede Afdeling) besluttet at indlede retsforhandlingernes mundtlige del.
- 52 Parterne er blevet hørt mundtligt i retsmødet af 20. marts 2018.
- 53 Ved kendelse af 28. maj 2018 har Retten (Anden Udvidede Afdeling), idet den fandt, at hovedparterne skulle opfordres til at fremsætte deres bemærkninger til den eventuelle forening af sagerne T-624/15, T-694/15 og T-704/15 med henblik på den afgørelse, hvorved sagens behandling afsluttes, bestemt, at retsforhandlingernes mundtlige del skulle genåbnes i henhold til procesreglementets artikel 113. Hovedparterne har indgivet deres indlæg inden for den fastsatte frist.
- 54 Sagsøgerne i sagerne T-624/15 og T-694/15 har nedlagt følgende påstande for Retten:
- Den anfægtede afgørelse annulleres.
  - Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelse, for så vidt som den:
    - vedrører hver af sagsøgerne i disse to sager
    - er til hinder for, at Rumænien fuldbyrder voldgiftskendelsen
    - pålægger Rumænien at tilbagesøge enhver støtte, der er uforenelig med det indre marked
    - pålægger sagsøgerne solidarisk hæftelse for tilbagebetaling af støtte modtaget af enhver af de i den anfægtede afgørelses artikel 2, stk. 2, angivne enheder.
  - Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 55 Sagsøgerne i sag T-704/15 har nedlagt følgende påstande for Retten:
- Den anfægtede afgørelse annulleres.
  - Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelse, for så vidt som den:
    - kvalificerer Viorel Micula som en »virksomhed« og anser ham for en del af den økonomiske enhed, der er støttemodtager

- identificerer støttemodtageren som værende en økonomisk enhed, der udgøres af Viorel og Ioan Micula, European Food, Starmill, Multipack, European Drinks, Rieni Drinks, Scandic Distilleries, Transilvania General Import-Export og West Leasing International
  - i artikel 2, stk. 2, bestemmer, at Viorel og Ioan Micula, European Food, Starmill, Multipack, European Drinks, Rieni Drinks, Scandic Distilleries, Transilvania General Import-Export og West Leasing International hæfter solidarisk for tilbagebetalingen af den statsstøtte, som de har modtaget.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 56 I sagerne T-624/15, T-694/15 og T-704/15 har Kommissionen, støttet af intervenienterne, nedlagt følgende påstande for Retten:
- Frifindelse.
  - Sagsøgerne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

- 57 I henhold til procesreglementets artikel 68 forenes disse sager med henblik på den afgørelse, hvorved sagens behandling afsluttes.
- 58 Til støtte for hver af sagerne har sagsøgerne gjort otte anbringender gældende, hvoraf nogle er inddelt i flere led, som skal samles i syv anbringender og fremsættes i følgende rækkefølge: for det første anbringendet vedrørende Kommissionens manglende kompetence til at vedtage den anfægtede afgørelse og magtfordrejning samt tilsidesættelse af artikel 351 TEUF og de generelle retsprincipper, for det andet anbringendet vedrørende tilsidesættelse af artikel 107, stk. 1, TEUF, for det tredje anbringendet vedrørende tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af berettigede forventninger, for det fjerde anbringendet vedrørende den forkerte vurdering af den omhandlede foranstaltnings forenelighed med det indre marked, for det femte anbringendet vedrørende den forkerte fastlæggelse af støttemodtagerne og en begrundelsesmangel, for det sjette anbringendet vedrørende en retlig fejl i forbindelse med tilbagesøgning af støtten og for det syvende anbringendet vedrørende krænkelse af retten til at blive hørt, af artikel 108, stk. 3, TEUF og af artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 659/1999.

Kommissionens manglende kompetence og EU-rettens uanvendelighed på en situation, der ligger forud for Rumæniens tiltrædelse

- 59 Inden for rammerne af det første led af det første anbringende fremsat i sag T-704/15 har sagsøgerne i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen mangler kompetence, og at EU-retten ikke kan finde anvendelse på en situation, der ligger forud for Rumæniens tiltrædelse. Desuden har sagsøgerne inden for rammerne af det første led af det andet anbringende, som er fremsat i sagerne T-624/15 og T-694/15, gjort gældende, at en eventuel fordel var tildelt før Rumæniens tiltrædelse af Unionen. Retten finder, at sagsøgerne i sagerne T-624/15 og T-694/15 med deres argumenter ligeledes har bestridt Kommissionens kompetence til at vedtage den anfægtede afgørelse. Under alle omstændigheder skal spørgsmålet om Kommissionens kompetence som en ufravigelig procesforudsætning undersøges ex officio (jf. dom af 13.7.2000, Salzgitter mod Kommissionen, C-210/98 P, EU:C:2000:397, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis).
- 60 Ifølge sagsøgerne havde Kommissionen for det første ikke kompetence til at vedtage den anfægtede afgørelse, eftersom alle de handlinger og alle de undladelser, der udgør internationalt ulovlige handlinger, for hvilke voldgiftsretten fandt Rumænien ansvarlig over for sagsøgerne, og som har

forårsaget det tab, som er godtgjort ved voldgiftskendelsen, skete før Rumæniens tiltrædelse af Unionen. For det andet var EU-retten, herunder statsstøttereglerne, ikke som sådan gældende i Rumænien i denne periode, og Kommissionen kunne ikke udøve de kompetencer, som den blev overdraget i medfør af artikel 108 TEUF og forordning nr. 659/1999, med bindende virkning i forhold til statsstøtte ydet af de rumænske myndigheder. For det tredje er det uden betydning, at betaling af erstatning, der er tilkendt for internationalt ulovlige handlinger begået af Rumænien inden for en retlig ramme, som fandt anvendelse før Rumæniens tiltrædelse af Unionen, som det er tilfældet i denne sag, er sket efter denne tiltrædelse.

- 61 I denne forbindelse har sagsøgerne i sag T-704/15 anført, at voldgiftskendelsen er afsagt af voldgiftsretten på grund af de rumænske myndigheders handlinger i forbindelse med ophævelsen af hastebekendtgørelserne i 2005, som har krænket sagsøgerne i voldgiftssagens berettigede forventninger, og som ikke har været gennemsigtige handlinger for så vidt angår ophævelsen af incitamentsordningerne samtidig med opretholdelse af de nævnte sagsøgers tilsvarende forpligtelser. Imidlertid var hastebekendtgørelserne på tidspunktet for disse omstændigheder hverken underlagt EU's statsstøtteregler eller Kommissionens kompetence. Den anfægtede afgørelse var baseret på den forkerte forudsætning, at hastebekendtgørelserne var forbudt statsstøtte i henhold til EU-retten.
- 62 Ifølge sagsøgerne i sagerne T-624/15 og T-694/15 er den ubetingede ret til at modtage erstatning for de af Rumænien begåede overtrædelser og dermed en eventuel fordel givet enten på tidspunktet for Rumæniens krænkelse af investeringsaftalen, hvilken krænkelse følger af ophævelsen af incitamenterne i hastebekendtgørelserne, eller på tidspunktet for investeringsaftalens ikrafttræden, hvorved der fastsattes forpligtelser for Rumænien over for sagsøgerne, men under alle omstændigheder inden tiltrædelsen. Således skal enhver betaling i henhold til voldgiftskendelsen anses for betaling af eksisterende støtte i medfør af artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 659/1999, der ikke længere kan tilbagesøges.
- 63 Kommissionen har bestridt disse argumenter og har hævdet, at den havde kompetence til at vedtage den anfægtede afgørelse. Da voldgiftskendelsen er afsagt, delvist fuldbyrdet og eventuelt bliver fuldt ud fuldbyrdet efter Rumæniens tiltrædelse af Unionen, kunne sagsøgerne først opnå en ubetinget ret til den erstatning, som de har fået tilkendt i medfør af gældende nationale retsregler, efter Rumæniens tiltrædelse af Unionen. Det forhold, at hastebekendtgørelserne aldrig er blevet direkte undersøgt i medfør af EU's statsstøtteregler, og at den hævdede krænkelse af investeringsaftalen blev begået før denne tiltrædelse, er ligeledes irrelevant for fastlæggelsen af Kommissionens kompetence i den foreliggende sag. Kommissionen har gjort gældende, at den ikke i den anfægtede afgørelse har pålagt Rumænien at tilbagesøge den støtte, der oprindeligt blev tildelt sagsøgerne i voldgiftssagen i medfør af hastebekendtgørelserne. Desuden kan hastebekendtgørelserne, som blev ophævet den 22. februar 2005, ikke udgøre det retlige grundlag for betaling af den erstatning, der er tilkendt sagsøgerne. Selv om sagsøgerne havde kunnet gøre et krav gældende mod Rumænien i medfør af investeringsaftalen, da incitamenterne i hastebekendtgørelserne var blevet ophævet, kunne den ubetingede ret til den fulde erstatning, der er tilkendt efterfølgende, først opstå efter Rumæniens tiltrædelse af Unionen.
- 64 Ifølge Kommissionen blev den omhandlede støtte således tildelt efter Rumæniens tiltrædelse af Unionen, og dette enten ved konverteringen af voldgiftskendelsen, ved dennes anerkendelse som gyldigt nationalt retsgrundlag eller ved Rumæniens fuldbyrdelse af voldgiftskendelsen.
- 65 I 130.-140. betragtning til den anfægtede afgørelse har Kommissionen undersøgt, om den omhandlede foranstaltning, der er defineret i 39. betragtning til den nævnte afgørelse som værende den »erstatning, der blev tilkendt sagsøgerne af voldgiftsretten i medfør af kendelsen, enten ved gennemførelse eller fuldbyrdelse af [voldgifts]kendelsen, plus påløbne renter siden afsigelse af [den nævnte] kendelse«, skulle kvalificeres som ny støtte. I denne forbindelse har Kommissionen bemærket, at ingen virksomhed efter ophævelsen den 22. februar 2005 af den ordning, der blev oprettet med hastebekendtgørelserne, længere kunne opnå ret til støtte i medfør af denne ordning, og at sagsøgernes krav om erstatning fra den rumænske stat dermed kun stammer fra »kendelsen samt den

nationale rumænske lovgivning, der giver kendelsen retsvirkning i Rumæniens nationale retsorden«. Eftersom voldgiftskendelsen er afsagt og risikerer at blive gennemført eller fuldbyrdet efter Rumæniens tiltrædelse af Unionen, fik sagsøgerne først efter tiltrædelsen en ubetinget ret i henhold til rumænsk lov til at modtage den erstatning, voldgiftsretten havde tilkendt. Kommissionen finder det irrelevant, at hverken tiltrædelsesakten eller EUF-traktaten fandt anvendelse på Rumænien på det tidspunkt, således som sagsøgerne har gjort gældende inden for rammen af den administrative procedure, hvor Rumænien misligholdte sine forpligtelser i henhold til investeringsaftalen ved at ophæve den støtteordning, der blev oprettet med hastebekendtgørelserne, eller på det tidspunkt, hvor sagsøgerne anlagde sag ved voldgiftsretten, eftersom sagsøgerne på ingen af disse tidspunkter havde opnået en ubetinget ret til betaling af den erstatning, voldgiftsretten tilkendte, som er den foranstaltning, der vurderes af Kommissionen. Desuden har Kommissionen bemærket, at voldgiftskendelsen gav sagsøgerne et beløb svarende til de fordele, der var fastsat i forbindelse med den ophævede ordning i hastebekendtgørelserne indtil ordningens planlagte udløbsdato samt erstatning for den mistede evne til at etablere lagre af sukker i 2009 og for tabt fortjeneste, og at Rumænien i størstedelen af eller endda hele den omhandlede periode havde været fuldgældigt medlem af Unionen og dermed direkte underlagt statsstøttereglerne i EUF-traktaten. Kommissionen har ligeledes mindet om, at ordningen for incitamentsforanstaltninger, der var fastsat i hastebekendtgørelserne, ikke er nævnt som eksisterende støtte i tiltrædelsesakten. Kommissionen har deraf konkluderet, at betaling af den erstatning, som voldgiftsretten tilkendte sagsøgerne, enten ved gennemførelse eller fuldbyrdelse af kendelsen, udgør ny støtte og dermed fuldt ud skal underkastes statsstøttekontrolmekanismen i artikel 107 TEUF og 108 TEUF.

- 66 I medfør af tiltrædelsesaktens artikel 2 er bestemmelserne i de oprindelige traktater og de retsakter, der er vedtaget af institutionerne før tiltrædelsen, bindende for Rumænien fra tiltrædelsen, ligesom de finder anvendelse i denne stat på de vilkår, som er fastsat i disse traktater og i denne akt.
- 67 Således er EU-retten først blevet anvendelig i Rumænien fra Rumæniens tiltrædelse af Unionen den 1. januar 2007. Det er således først fra denne dato, at Kommissionen har fået kompetence til at foretage kontrol af Rumæniens handlinger i medfør af artikel 108 TEUF (jf. i denne retning dom af 20.3.2013, *Rousse Industry mod Kommissionen*, T-489/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:144, præmis 63 og 64).
- 68 Imidlertid bygger sagsøgernes argumenter vedrørende Kommissionens manglende kompetence til at vedtage den anfægtede afgørelse på den forudsætning, at alle faktiske omstændigheder fandt sted, og at en enhver eventuel fordel blev tildelt, før Rumæniens tiltrædelse af Unionen. Heraf følger, at det for at bedømme, om disse argumenter er begrundede, først skal fastlægges, på hvilket tidspunkt den angivelige støtte blev ydet.
- 69 I denne forbindelse skal det bemærkes, at det følger af retspraksis, at statsstøtte anses for ydet på det tidspunkt, hvor retten til at modtage støtten overdrages til støttemodtageren i henhold til de gældende nationale retsregler, og at alle i national ret fastsatte betingelser for at opnå den pågældende støtte skal tages i betragtning (jf. i denne retning dom af 21.3.2013, *Magdeburger Mühlenwerke*, C-129/12, EU:C:2013:200, præmis 40 og 41, og af 6.7.2017, *Nerea*, C-245/16, EU:C:2017:521, præmis 32).
- 70 I det foreliggende tilfælde bemærkes for det første, at ifølge den anfægtede afgørelse skal gennemførelsen eller fuldbyrdelsen af voldgiftskendelsen genoprette den situation, som sagsøgerne efter al sandsynlighed ville have været i, hvis ordningen i henhold til hastebekendtgørelserne aldrig var blevet ophævet (95. og 146. betragtning til den anfægtede afgørelse samt denne afgørelses fodnote 83).
- 71 Imidlertid følger det af tvistens baggrund (jf. punkt 5-15 ovenfor), at alle omstændigheder i forbindelse med hastebekendtgørelserne, nemlig Rumæniens vedtagelse af hastebekendtgørelserne, de sagsøgende virksomheders opnåelse af certifikater, der gav dem mulighed for at benytte incitamenterne i de nævnte hastebekendtgørelser, investeringsaftalens ikrafttræden, ophævelsen af incitamenterne i

hastebekendtgørelserne og Rumæniens overtrædelser i denne forbindelse samt sagsøgerne i voldgiftssagens sagsanlæg ved voldgiftsretten, fandt sted før Rumæniens tiltrædelse af Unionen den 1. januar 2007.

- 72 For det andet skal det i denne forbindelse bemærkes, at voldgiftsretten i voldgiftskendelsen fastslog, at Rumænien ved at ophæve incitamenterne i hastebekendtgørelserne før den 1. april 2009 dels greb ind i sagsøgerne i voldgiftssagens berettigede forventninger, dels handlede uigennemsigtigt over for disse. Derfor udgør ophævelsen af incitamenterne i hastebekendtgørelserne den udløsende begivenhed for det tab, for hvilket den omhandlede erstatning er tilkendt sagsøgerne i voldgiftskendelsen.
- 73 Som det fremgår af 146. betragtning til den anfægtede afgørelse samt denne afgørelses fodnote 83, skulle voldgiftskendelsen med »tilbagevirkende« kraft kompensere for ophævelsen af hastebekendtgørelserne i 2005, hvilket vil sige, at kendelsens erstatningsretlige virkninger er gældende for fortiden.
- 74 Heraf følger, at voldgiftsretten ved voldgiftskendelsen begrænsede sig til at fastlægge det nøjagtige tab, som sagsøgerne har lidt som følge af ophævelsen af hastebekendtgørelserne, og til at beregne et erstatningsbeløb svarende til den ret til erstatning, som opstod på det tidspunkt, hvor Rumæniens overtrædelser blev begået i 2005.
- 75 Det følger heraf, at retten til at modtage erstatning i henhold til den i punkt 69 ovenfor nævnte retspraksis opstod på det tidspunkt, hvor Rumænien ophævede incitamenterne i hastebekendtgørelserne i 2005. I modsætning til, hvad Kommissionen – navnlig i 134. betragtning til den anfægtede afgørelse – har konstateret, fik sagsøgerne ikke først efter Rumæniens tiltrædelse af Unionen ret til at modtage den af voldgiftsretten tilkendte erstatning (jf. punkt 65 ovenfor).
- 76 For det tredje er det korrekt, at den voldgiftskendelse, der fastslår Rumæniens overtrædelser ved ophævelsen af hastebekendtgørelserne samt fastlægger den erstatning, der skal betales til sagsøgerne i denne forbindelse, blev afsagt i 2013 og således efter den nævnte tiltrædelse.
- 77 Som det imidlertid er bemærket i punkt 74 ovenfor, begrænsede voldgiftsretten sig til at fastlægge det nøjagtige tab, som sagsøgerne har lidt som følge af Rumæniens overtrædelser i 2005. Eftersom voldgiftskendelsen således kun udgør en ledsagende omstændighed til den omhandlede erstatning og som sådan ikke kan adskilles fra de tidligere skattemæssige incitamentsordninger, kan denne ikke kvalificeres som ny støtte og danne grundlag for Kommissionens kompetence og EU-retten anvendelighed med hensyn til alle hændelser, der fandt sted i fortiden, nemlig de omstændigheder, der ligger til grund for tvisten, som ligger forud for Rumæniens tiltrædelse af Unionen (jf. i denne retning og analogt dom af 20.3.2013, Rouse Industry mod Kommissionen, T-489/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:144, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis, stadfæstet ved dom af 20.3.2014, Rouse Industry mod Kommissionen, C-271/13 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:175).
- 78 På grundlag af det ovenstående må det fastslås, at sagsøgernes ret til at modtage den omhandlede erstatning er opstået, ligesom dennes virkninger er begyndt, på det tidspunkt, hvor Rumænien ophævede hastebekendtgørelse nr. 24/1998, dvs. før Rumæniens tiltrædelse af Unionen, og således, at det tidspunkt, hvor denne ret blev overdraget til sagsøgerne i henhold til den i præmis 69 ovenfor nævnte retspraksis, ligger forud for tiltrædelsen. Dels udgør voldgiftskendelsen blot en anerkendelse af denne ret, dels udgør de i 2014 foretagne betalinger kun fuldbyrdelsen af denne ret, som er opstået i 2005.
- 79 Da EU-retten, nærmere bestemt artikel 107 TEUF og 108 TEUF, ikke fandt anvendelse i Rumænien inden dennes tiltrædelse af Unionen (jf. i denne retning dom af 1.10.2015, Electrabel og Dunamenti Erőmű mod Kommissionen, C-357/14 P, EU:C:2015:642, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis), kunne Kommissionen ikke udøve de kompetencer, som den er tillagt i medfør af artikel 108 TEUF, og den kunne herunder ikke pålægge sanktioner for incitamenterne i hastebekendtgørelserne for den

periode, der ligger forud for tiltrædelsen. Kommissionen fik således først fra tiltrædelsen kompetence til at kontrollere Rumæniens handling i medfør af artikel 108 TEUF (jf. i denne retning dom af 20.3.2013, Rouse Industry mod Kommissionen, T-489/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:144, præmis 63, stadfæstet ved dom af 20.3.2014, Rouse Industry mod Kommissionen, C-271/13 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:175).

- 80 Det skal desuden præciseres, som sagsøgerne har gjort, at det forhold, at erstatningen blev udbetalt efter den nævnte tiltrædelse, ikke er relevant i denne forbindelse, eftersom betalingerne i 2014 udgør fuldbyrdelsen af en ret, der er opstået i 2005.
- 81 For det fjerde har Kommissionen defineret genstanden for den omhandlede foranstaltning som den »erstatning, der blev tilkendt sagsøgerne af voldgiftsretten i medfør af [voldgifts]kendelsen, enten den gennemførelse eller fuldbyrdelse af kendelsen, plus påløbne renter siden afsigelse af [den nævnte] kendelse« (39. betragtning til den anfægtede afgørelse).
- 82 Imidlertid skal det bemærkes, at selv om Kommissionen ikke i den anfægtede afgørelse udtrykkeligt tog stilling til hastebekendtgørelsernes lovlighed, følger det navnlig af 24., 25., 95. og 146. betragtning til den anfægtede afgørelse, at Kommissionen fandt, at den erstatning, som voldgiftsretten tilkendte sagsøgerne, var uforenelig med EU-retten, eftersom den skulle genindføre incitamenter, der var i strid med EU-retten, som fastsatte hastebekendtgørelserne. Det følger således klart af den anfægtede afgørelse, at Kommissionen har trukket en direkte forbindelse mellem betalingen og den i hastebekendtgørelserne fastsatte incitamentsordning, og at Kommissionens konklusion om, at betaling af erstatningen udgør statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, underbygges af tanken om, at de i hastebekendtgørelserne fastsatte incitamenter selv var uforenelige med EU-retten.
- 83 Ifølge fast retspraksis finder en ny regel i princippet øjeblikkelig anvendelse på endnu ikke indtrådte virkninger af en situation, der er opstået, mens den gamle regel var gældende (jf. i denne retning dom af 11.12.2008, Kommissionen mod Freistaat Sachsen, C-334/07 P, EU:C:2008:709, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).
- 84 Imidlertid kan voldgiftskendelsens virkninger i denne sag på grund af denne kendelses særlige karakter, som bl.a. følger af 146. betragtning til den anfægtede afgørelse, i henhold til den i præmis 83 ovenfor nævnte retspraksis ikke anses for at udgøre endnu ikke indtrådte virkninger af en situation, der er opstået inden tiltrædelsen, eftersom den pågældende kendelse med tilbagevirkende kraft har medført endeligt opnåede virkninger, som den blot har »konstateret« for fortiden, dvs. virkninger, som delvist allerede var etableret før tiltrædelsen.
- 85 I 146. betragtning til den anfægtede afgørelse fandt Kommissionen, at »gennemførelsen af [voldgifts]kendelsen genoprette[de] den situation, sagsøgerne efter al sandsynlighed ville have været i, hvis Rumænien aldrig havde ophævet [hastebekendtgørelserne], [og dette] udgjorde [...] driftsstøtte«.
- 86 Da incitamenterne i hastebekendtgørelserne imidlertid var blevet ophævet i 2005, dvs. før Rumæniens tiltrædelse af Unionen, var Kommissionen på ingen måde kompetent til at vurdere den angiveligt ulovlige karakter af disse i forhold til EU-retten, i hvert fald ikke for den periode, der ligger forud for tiltrædelsen. Idet den omhandlede ret til erstatning opstod på tidspunktet for denne ophævelse (jf. i denne retning punkt 75 ovenfor), kunne Kommissionen heller ikke udtale sig om dennes forenelighed for den samme periode.
- 87 I denne forbindelse skal det fremhæves, at voldgiftsretten – i modsætning til, hvad der var tilfældet i den sag, der gav anledning til dom af 6.3.2018, Achmea (C-284/16, EU:C:2018:158, præmis 38-41) – i nærværende sag ikke var forpligtet til at anvende EU-retten i forhold til omstændigheder, der fandt sted før den tiltrædelse, som sagen for den omhandlede.

- 88 Desuden kan voldgiftskendelsen ikke, eftersom alle de faktiske omstændigheder i tvisten, som voldgiftsretten har taget i betragtning, er indtruffet før denne tiltrædelse, gøre Kommissionen kompetent og EU-retten gældende i forhold til disse forudgående omstændigheder, i det omfang deres virkninger er indtrådt før den nævnte tiltrædelse (jf. i denne retning og analogt, dom af 10.1.2006, Ynos, C-302/04, EU:C:2006:9, præmis 25 og 36).
- 89 Som Kommissionen har bemærket i 135. betragtning til den anfægtede afgørelse, følger det af voldgiftskendelsen, at de beløb, der er tilkendt i erstatning for tab som følge af Rumæniens overtrædelser, er beregnet af voldgiftsretten for perioden mellem datoen for hastebekendtgørelsernes ophævelse, nemlig den 22. februar 2005, og den fastsatte udløbsdato, nemlig den 1. april 2009. Denne periode dækker ganske vist 27 måneder, hvorunder Rumænien allerede var medlem af Unionen, samt muligheden for at lagre sukker i 2009 og tabt fortjeneste i perioden fra den 1. januar 2005 til den 31. august 2011.
- 90 Det skal imidlertid fastslås, at de erstatningsbeløb, der er tilkendt for den periode, der ligger forud for Rumæniens tiltrædelse af Unionen, nemlig perioden mellem den 22. februar 2005 og den 31. december 2006, ikke kan udgøre statsstøtte i henhold til EU-retten. Derfor skal det i henhold til den i præmis 69, 79 og 88 ovenfor nævnte retspraksis fastslås, at Kommissionen i hvert fald for så vidt angår disse beløb har udøvet sine kompetencer med tilbagevirkende kraft vedrørende en situation, der ligger forud for Rumæniens tiltrædelse af Unionen.
- 91 Hvad desuden angår de beløb, der er tilkendt i erstatning for perioden efter Rumæniens tiltrædelse af Unionen, nemlig perioden mellem den 1. januar 2007 og den 1. april 2009, har Kommissionen, selv hvis det antages, at betalingen af erstatningen for denne periode kan kvalificeres som støtte, der er uforenelig med det indre marked, under alle omstændigheder overskredet sine kompetencer på området for statsstøttekontrol, eftersom den ikke har skelnet mellem erstatning for tab lidt af sagsøgerne før eller efter tiltrædelsen.
- 92 På grundlag af det ovenstående må det fastslås, at Kommissionen ved vedtagelsen af den anfægtede afgørelse har anvendt de kompetencer, som den blev tillagt i medfør af artikel 108 TEUF og forordning nr. 659/1999, med tilbagevirkende kraft på omstændigheder, der ligger forud for Rumæniens tiltrædelse af Unionen. Derfor kan Kommissionen ikke kvalificere den omhandlede foranstaltning som statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.
- 93 Følgelig skal det første led af det første anbringende fremsat i sag T-704/15 og det første led af det andet anbringende fremsat i sagerne T-624/15 og T-694/15 tiltrædes.

Fejlen i voldgiftskendelsen ved kvalifikationen som fordel og som støtte som omhandlet i artikel 107 TEUF

- 94 Med det andet led af det andet anbringende, der er fremsat i sagerne T-624/15 og T-694/15, og det første led af det andet anbringende, der er fremsat i sag T-704/15, har sagsøgerne gjort gældende, at voldgiftskendelsen ikke giver dem en økonomisk fordel, men kun har til formål at erstatte det af dem lidt tab. I denne forbindelse har sagsøgerne gjort gældende, at den nævnte kendelse ikke genetablerer hastebekendtgørelserne, men tilkender dem erstatning som følge af Rumæniens manglende overholdelse af sine forpligtelser i henhold til investeringsaftalen og bl.a. for, at denne har opretholdt investorernes tilsvarende forpligtelser, mens incitamenterne var blevet ophævet. Sagsøgerne, som oprindeligt nedlagde påstand for voldgiftsretten om genetablering af hastebekendtgørelserne, har således udtrykkeligt ændret deres påstande. Kommissionen har fejlagtigt koncentreret sig om måden, hvorpå voldgiftsretten har beregnet erstatningen, og ikke så meget om selve grunden til tilkendelsen. Denne erstatningsberegning er ikke relevant i nærværende sag. Desuden har Kommissionen ikke kompetence til at foretage en fornyet undersøgelse af en erstatning med den begrundelse, at den er uenig i den valgte beregningsmetode. Under alle omstændigheder har Kommissionen ikke godtgjort,

at de tildelte beløb svarer nøjagtigt til de godtgørelser og fritagelser, som sagsøgerne for den omhandlede periode har opnået i medfør af hastebekendtgørelserne, og at voldgiftskendelsen således reelt har genindført denne ordning. Derfor forholder det sig i overensstemmelse med Domstolens praksis (dom af 27.9.1988, Asteris m.fl., 106/87-120/87, EU:C:1988:457) således, at fuldbyrdelsen af voldgiftskendelsen ikke gav sagsøgerne en fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

- 95 Desuden medfører voldgiftskendelsen ikke erstatning til sagsøgerne for ophævelsen af en statsstøtteforanstaltning, der er uforenelig med det indre marked. Kommissionen har taget udgangspunkt i den forkerte forudsætning, at hastebekendtgørelserne udgjorde statsstøtte, som er forbudt i henhold til EU-retten. Sagsøgerne har gjort gældende, at hastebekendtgørelserne på det tidspunkt, hvor de faktiske omstændigheder, som voldgiftskendelsen omhandler, forelå, ikke var underlagt EU's statsstøtteregler, og at Kommissionen forsøger at udøve sine kompetencer på de nævnte omstændigheder med tilbagevirkende kraft. Under alle omstændigheder er der ifølge sagsøgerne tale om en fordel, der er opnået »på sædvanlige markedsbetingelser«, eftersom betalingen er den automatiske konsekvens af afgørelsen i voldgiftskendelsen. Endelig er det forkert, at investeringsaftalen skulle være ugyldig.
- 96 Kommissionen har, støttet af Kongeriget Spanien, bestridt disse argumenter. Ifølge Kommissionen er det åbenbart, at betaling af erstatning, som er tilkendt efter en afgørelse til fordel for sagsøgerne, og som svarer til de planlagte ulovlige støttebeløb, i sig selv udgør indirekte tildeling af statsstøtte. I denne forbindelse har Kommissionen præciseret, at den aldrig har hævdet, at voldgiftskendelsen retligt genetablerede hastebekendtgørelserne, men at den i den anfægtede afgørelse har fastslået, at den nævnte kendelse faktisk genindførte incitamenterne i hastebekendtgørelserne, idet voldgiftskendelsen begrænsede sig til at stille sagsøgerne i voldgiftssagen i den situation, som de efter al sandsynlighed ville have været i, hvis ikke hastebekendtgørelserne var blevet ophævet i 2005. Voldgiftsretten fremhævede årsagssammenhængen mellem krænkelsen af investeringsaftalen og den tilkendte erstatning, idet den udelukkende henviste til ophævelsen af incitament i hastebekendtgørelserne, men den nævnte ikke noget tab som følge af opretholdelsen af investorernes forpligtelser eller manglende gennemsigtighed. Den foreliggende sag er afgørende forskellig fra den sag, der gav anledning til dom af 27.9.1988, Asteris m.fl. (106/87 -120/87, EU:C:1988:457).
- 97 Kongeriget Spanien har tilføjet, at den omhandlede erstatning udgjorde statsstøtte, eftersom der blev anlagt sag ved voldgiftsretten kort tid efter ophævelsen af hastebekendtgørelserne, og at selve beregningen af compensationen er sket i henhold til en metode, der meget ligner den, som de nævnte hastebekendtgørelser foreskrev. Det er netop ophævelsen før tid af denne ordning, som er det grundlæggende udgangspunkt for hele tvisten. Desuden har ingen private ret til individuel statsstøtte uanset dennes form og uanset spørgsmålet om, hvorvidt staten tidligere har tildelt den pågældende dette.
- 98 I 95. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog Kommissionen følgende:
- »[D]et [er] klart, at Rumænien ved at gennemføre eller fuldbyrde kendelsen tilkender sagsøgerne [i voldgiftssagen] et beløb, som svarer nøjagtigt til de fordele, de ville have haft med den ophævede [...] ordning [jf. hastebekendtgørelserne] fra det øjeblik, den blev ophævet (den 22.2.2005), og indtil det fastsatte udløbstidspunkt (den 1.4.2009). Mere præcist vil gennemførelse eller fuldbyrdelse af kendelsen godtgøre told, der blev opkrævet på importeret sukker og andre råmaterialer mellem den 22. februar 2005 og den 31. marts 2009, samt told, der blev opkrævet på importeret sukker, som sagsøgerne ikke ville skulle betale, hvis de havde haft mulighed for at lagre sukker, før ordningerne [jf. hastebekendtgørelserne] skulle have været udløbet den 31. marts 2009. Endvidere tilkendte voldgiftsretten også rente og erstatning for den mistede evne til at etablere lagre af sukker og tabt fortjeneste for at sikre, at sagsøgerne ville få tilkendt et beløb, som svarer til det, de ville have fået med den ophævede ordning, og at de blev stillet i den position, de »efter al sandsynlighed« ville have

været i. Gennemførelse eller fuldbyrdelse af kendelsen genopretter den situation, sagsøgerne [i voldgiftssagen] efter al sandsynlighed ville have været i, hvis [hastebekendtgørelserne] aldrig var blevet ophævet.«

- 99 Kommissionen har ligeledes i 99. betragtning til den anfægtede afgørelse bemærket, at »voldgiftsretten som begrundelse for sin afgørelse om at tilkende erstatning for den mistede evne til at etablere lagre samt tab af fortjeneste kun henviste til sagsøgernes tab som følge af ophævelse af [hastebekendtgørelserne]«.
- 100 I denne forbindelse bestemmer artikel 107, stk. 1, TEUF følgende: »Bortset fra de i traktaterne hjemlede undtagelser er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med det indre marked, i det omfang den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.«
- 101 Det følger af Domstolens faste praksis, at kvalificeringen som »støtte« som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF kræver, at samtlige betingelserne i denne bestemmelse er opfyldt. Således skal der for det første være tale om statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler. For det andet skal denne støtte kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstater. For det tredje skal den give modtageren en fordel. For det fjerde skal den fordreje eller true med at fordreje konkurrencen (jf. i denne retning dom af 16.7.2015, BVVG, C-39/14, EU:C:2015:470, præmis 23 og 24 og den deri nævnte retspraksis).
- 102 Begrebet statsstøtte har efter definitionen i EUF-traktaten en retlig karakter og skal fortolkes på grundlag af objektive elementer. Af denne grund skal Unionens retsinstanser i princippet under hensyntagen til såvel de konkrete omstændigheder i den sag, der verserer for dem, som til, at Kommissionens vurderinger er af teknisk eller kompleks karakter, gennemføre en fuldstændig efterprøvelse af, om en foranstaltning henhører under artikel 107, stk. 1, TEUF (jf. i denne retning dom af 21.6.2012, BNP Paribas og BNL mod Kommissionen, C-452/10 P, EU:C:2012:366, præmis 100 og den deri nævnte retspraksis).
- 103 Endvidere har Retten anført, at erstatning for et lidt tab ikke kan anses for støtte, medmindre den indebærer en erstatning for tilbagekaldelse af ulovlig eller uforenelig støtte (jf. i denne retning dom af 27.9.1988, Asteris m.fl., 106/87-120/87, EU:C:1988:457, præmis 23 og 24), som bemærket af Kommissionen i den anfægtede afgørelses 104. betragtning. Afgørelsens 104. betragtning bekræfter, at voldgiftskendelsen efter Kommissionens opfattelse udgør uforenelig støtte, idet den erstatter tilbagekaldelsen af en foranstaltning, som denne institution anser for støtte, der er uforenelig med EU-retten.
- 104 Dog følger det af analysen af det første led i det første anbringende fremsat i sag T-704/15 og af det første led i det andet anbringende fremsat i sagerne T-624/15 og T-694/15, at EU-retten ikke finder anvendelse på erstatning for tilbagekaldelse af hastebekendtgørelserne, i hvert fald ikke for den periode, der ligger forud for tiltrædelsen, eftersom den voldgiftskendelse, der fastslog, at der opstod en ret til erstatning i 2005, ikke medførte, at EU-retten blev anvendelig, og Kommissionen fik kompetence i forhold til denne tidligere periode.
- 105 Derfor kan erstatning for tilbagekaldelse af ordningen i medfør af hastebekendtgørelserne ikke – i hvert fald ikke for så vidt angår beløbene svarende til perioden fra den 22. februar 2005 til den 1. januar 2007 – anses for erstatning for tilbagekaldelse af støtte, der er ulovlig eller uforenelig med EU-retten.
- 106 I det omfang EU-retten ikke finder anvendelse på erstatning for tilbagekaldelse af hastebekendtgørelserne, eller i hvert fald ikke for den periode, der ligger forud for tiltrædelsen, kan sagsøgerne i det mindste for denne periode påberåbe sig dom af 27.9.1988, Asteris m.fl. (106/87-120/87, EU:C:1988:457).

- 107 Det følger dog af analysen af det første led af det første anbringende fremsat i sag T-704/15 og det første led af det andet anbringende fremsat i sagerne T-624/15 og T-694/15, at Kommissionen ikke er kompetent, og at EU-retten ikke finder anvendelse på ordningen i medfør af hastebekendtgørelserne, på dennes ophævelse eller på erstatningen for denne ophævelse, eftersom den voldgiftskendelse, som fastslog, at der forelå en ret til erstatning i 2013, ikke har medført, at EU-retten blev anvendelig, og Kommissionen fik kompetence i forhold til de skattemæssige incitamentsordninger, der forelå før hastebekendtgørelserne, og som konsekvens deraf heller ikke i forhold til den omhandlede erstatning.
- 108 Da den omhandlede erstatning i hvert fald delvist dækker en periode, der ligger forud for tiltrædelsen (mellem den 22.2.2005 og den 1.1.2007), og Kommissionen ikke blandt de beløb, der skal tilbagesøges, har skelnet mellem de beløb, der hidrører fra perioden forud for tiltrædelsen, og de beløb, der hidrører fra perioden efter tiltrædelsen, er den afgørelse, ved hvilken Kommissionen har kvalificeret hele erstatningen som støtte, således nødvendigvis ulovlig.
- 109 Det følger heraf, at den anfægtede afgørelse er ulovlig, for så vidt som den kvalificerer voldgiftsrettens tildeling af erstatning for tilbagekaldelsen af de skattemæssige incitamentsordninger som fordel og som støtte som omhandlet i artikel 107 TEUF, i hvert fald for den periode, der ligger forud for datoen for EU-rettens ikrafttrædelse i Rumænien.
- 110 Derfor skal det andet led af det andet anbringende fremsat i sagerne T-624/15 og T-694/15 og det første led af det andet anbringende fremsat i sag T-704/15 ligeledes tiltrædes.
- 111 På grundlag af det ovenstående skal den anfægtede afgørelse i sin helhed annulleres, uden at det er nødvendigt at undersøge anbringernes øvrige led eller de øvrige anbringender.

Sagsomkostninger

- 112 I henhold til procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 113 Da Kommissionen har tabt sagen, pålægges det den, ud over at bære sine egne omkostninger, at betale de af sagsøgerne afholdte omkostninger i overensstemmelse med sagsøgernes påstande.
- 114 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Kongeriget Spanien og Ungarn bærer følgelig hver deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

RET TEN (Anden Udvidede Afdeling):

- 1) Sagerne T-624/15, T-694/15 og T-704/15 forenes med henblik på dommen.**
- 2) Kommissionens afgørelse (EU) 2015/1470 af 30. marts 2015 om statsstøtte SA.38517 (2014/C) (ex 2014/NN) gennemført af Rumænien – Voldgiftskendelse i sagen Micula mod Rumænien af 11. december 2013, annulleres.**
- 3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de af European Food SA, Starmill SRL, Multipack SRL, Scandic Distilleries SA, Ioan og Viorel Micula, European Drinks SA, Rieni Drinks SA, Transilvania General Import-Export SRL og West Leasing International SRL afholdte omkostninger.**

4) Kongeriget Spanien og Ungarn bærer hver deres egne omkostninger.

Prek

Buttigieg

Schalin

Berke

Costeira

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. juni 2019.

Underskrifter